

[Tinning]

mener, at det skal det, og det kan ikke ske tidligt nok.

Om beslutningsforslagets punkt 3 – disse råd på plejehjemmene – synes jeg, at det måske er u hensigtsmæssigt at have en så detaljeret beskrivelse af, hvordan socialministeren skal lave sine lovforslag. Jeg mener ofte, at det er godt at lægge kraftige bindinger på socialministeren, ingen tvivl om det, men her har vi faktisk sikkerhed for, at ministeren under alle omstændigheder kommer og skal have det igennem her. Derfor kunne vi godt i første omgang lade fantasien og kreativiteten råde hos ministeren uden at lægge stramme bindinger på ham. Det hænger også sammen med, at vi ikke specielt er glade for sammensætningen af rådet. Fru Birthe Hansen fra SF har allerede sagt noget om, at det forekommer lidt tungt og lidt bureaukratisk og måske meget lidt handledygtigt at have repræsentanter for alle disse institutioner, altså for socialudvalget, for pensionister, omsorgsorganisationer og repræsentanter for de sociale forbrugergrupper og sådan noget. Vi mener, at det, det drejer sig om, først og fremmest må være beboerne og selvfølgelig i nogen grad personalet.

Det vil vi godt kigge på, men jeg vil godt anbefale, at vi måske overvejede en noget bredere formulering af beslutningsforslagets punkt 3, og på den baggrund sige, at så kan vi fuldt ud tilslutte os forslaget, som det ligger, og vi synes endda, at det er godt, at det er kommet.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til både minister og ordførere. Jeg kan have en vis frygt for, at forslaget bliver sukret ind i denne velvillige modtagelse, for alle har i det store og hele sagt, at man var enige i intentionerne, og at man meget positivt ville se på det videre, men – og så kom der en række betænkeligheder. Det er da rigtigt, at vi bevæger os på nogle områder, hvor det ikke altid er helt sikkert at vi kan overskue alle konsekvenser. På den anden side må vi sige, at vi nu igennem ganske lang tid har diskuteret det og udtrykt positiv velvilje. Tiden er nu, som hr. Tinning i sit indlæg også var inde på, til at handle.

Jeg synes, at jeg gerne vil knytte nogle kommentarer dels til socialministerens, men

selvfølgelig også til nogle af ordførernes indlæg. Vi har igennem ganske lang tid haft personlige tillæg, og i loven står der, at vanskeligt stillede pensionister kan få et personligt tillæg for at få løst særlige problemer. Vi ved, hvad det er for anmodninger pensionisterne igen og igen fremsætter. Vi kender deres behov på de mest almindelige områder. Der er derfor ikke længere nogen grund til ikke på disse særlige områder at lave faste retningslinjer, at styrke det retlige princip. Når vi ved, at kommunerne – hvad der også er blevet sagt af en af ordførerne – har deres skuffecirkulærer, og at forvaltningerne i realiteten ingen muligheder har for noget skøn, så forekommer det meget formalistisk at fastholde, at vi på disse bestemte områder må bevare det.

Fru Birthe Hansen var inde på, at man burde udvide informationspligten, bl.a. så skuffecirkulærene kom frem – men sandheden er jo, at skuffecirkulærene officielt set ikke binder, og at man altid, når man fremlægger skuffecirkulærene, vil være nødt til at sige: i øvrigt er det selvfølgelig et individuelt skøn, der beror på helt konkrete omstændigheder over for den enkelte pensionist, og at de kun tjener som vejledning. Og så står pensionisterne dér og ved stadig væk ingenting.

Jeg er glad for, at ministeren agter at fremsætte vejledende indtægts- og formuegrænser. Jeg mener, det er en del af problemet, men det er ikke hele problemet. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får skilt de områder ud, hvor pensionisterne kommer igen og igen. Jeg vil nok hævde, at ministerens svar ikke er tilfredsstillende i tilstrækkelig grad.

Jeg var selvfølgelig glad for institutionsrådets bemærkning om, at man var enig i hensigten, men ikke fandt, at det var rigtigt at fastholde kommunalbestyrelsen i sin tilsynsmyndighed. Vi har ikke ønsket at ændre på kommunalbestyrelsen som tilsynsmyndighed, men vi har ønsket at give en bedre mulighed for, kan man godt sige, at beskytte beboerne og personalet. Begge kategorier er faktisk lige vigtige. Vi har nogle sindsoprivende eksempler. Jeg kan bare nævne Jøbjergsagen, men jeg kunne også nævne andre eksempler på, hvor systemet ikke har fungeret. Man kan godt forestille sig, at en beboer, der 24 timer i døgnet er afhængig af andre, er man noget tilbageholdende over for. En del af